

Min hustru Maria

Av Ruben Daniels

”Marta, Marta, du gör dig bekymmer och oro för mångahanda, men allenast ett är nödvändigt, Maria har utvalt den goda delen och den skall icke tagas ifrån henne.” Luk. 10:41, 42.

Jag har kommit att tänka på dessa ord av Jesus, när jag skulle skriva litet om min hustru Maria från hennes tid som prästfru på Sollerön. Hon förenade i sig både Marta och Maria. Ja, så är det ju för varje husmor men alldeles särskilt för en prästfru, som utom hem och familj har en församling, som kräver hennes intresse, hennes arbetsinsatser. Ack Herren Jesus, som räknade med troheten i livsuppgiften, log säkert lika vänligt och uppskattande mot Marta i hennes bekymmer och oro för mångahanda som mot Maria, som direkt utvalt den goda delen, satt vid Herrens fötter och hörde på hans ord. Den platsen blev också Martas till sist. Hon hade så många onödiga bekymmer.

Min hustru hann med att göra många Marta-insatser under sina 31 år på Sollerön. Och hon och soldbyggarna trivdes med varandra. Det var enkelt och naturligt på båda sidor. Min hustru sjöng så finstämt och vackert och spelade gitarr vid bröllopfester och familjehögtider liksom vid minnesstunder efter begravningar. Det klingade stilla vid fäbodgudstjänster och andaktsstunder i byarna. Och både ”Marta” och ”Maria” var med och lovade Gud. Det var lika vid symötena på Sollerön och i Gesunda.

Ibland var prästen förhindrad komma med. Men prästfrun var fullgod ersättare och mer därtill, särskilt i Gesunda. Det var spinnrockarnas tidevarv vid symötena. En gång var det så symöte i ett hem i Gesunda. Jag var bortrest men min hustru åkte buss till Ge-

sunda med gitarr, sångbok och arbetspåse. Hon kom till symötet och steg inom dörren. Det stora rummet var fullsatt av surrande spinnrockar. Man stickade strumpor och pratade glatt. Ingen tycktes lägga märke till min hustru, och hon var betänkt på att smyga sig ut, innan någon hann observera henne. Men då kom en liten gumma kilande sig fram mellan spinnrockarna. Det var mor i gården. Min hustru började beklaga, att hon kom ensam. Men den lilla gumman avbröt henne: ”Det gör ingenting. Dä ä bara skrot här förut å”. Min hustru förstod, att gumman ville lugna henne och låta henne känna, att hon var så välkommen. Och det blev ett riktigt bra symöte. Min hustru och jag hälsade sedan många gånger på hos den snälla förstående gumman i Gesunda.

Min hustru ägde humorns gudagåva i hög grad. När hon vid mat- och kafferasterna för hjälpredorna i prästgården började berätta om sina upplevelser som trädgårdskulla på olika håll, stod glädjen och skrattet högt i tak. Min hustru berättade så trevligt, ibland rent av dramatiskt.

Min hustru fyllde väl sin plats på Sollerön både andligt och naturligt, både som Marta och Maria. De följdes åt. Vid söndagens gudstjänst var det väl mest Maria vid Mästarens fötter. Min hustru var då alltid klädd i sin vackra leksandsdräkt. Hon var ju uppväxt och fostrad med den och dess olika färger, rytmen i den från Advent till Domssöndag. Det var högtid och helgd kring Maria i Guds hus.

Nu är min hustru liksom jag sedan många år pensionär. Vi gamla vill gärna blicka tillbaka och tänka efter. Min kära hustru Maria har väl fyllt sitt värv. Hon har ingenting att ångra. Ingen har varit och är som hon i sitt verksamma liv. Mig har hon hjälpt hela tiden osjälviskt och trofast. Tack, kära Maria.

Maria sjunger.

Din make.